

வணக்கம்

தமிழ் இந்தியா டுடே இதழில் 'கண்டதைச் சொல்லுகிறேன்' என்ற தலைப்பில் பத்தி எழுதத் தொடங்கியதிலிருந்து, கடந்த ஏழரை ஆண்டுகளாக தமிழ் வெகுஜன இதழ்களில் என் பத்திகள் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. சுமார் 21 மாத காலம் இந்தியா டுடேவில் எழுதினேன். அடுத்து ஆனந்த விகடனில் 'ஓ பக்கங்கள்' என்ற தலைப்பில் ஏப்ரல் 2005ல் தொடங்கிய பத்தி, ஜனவரி 2008 வரை சுமார் 33 மாதங்கள் வெளிவந்தது. கருத்து வேறுபாட்டினால் அங்கே அது நின்றதும், குமுதம் இதழில் பிப்ரவரி 2008ல் 'ஓ' பக்கங்களைத் தொடர்ந்தேன். ஆகஸ்ட் 2010 வரை 29 மாதங்கள் அதில் எழுதியிருக்கிறேன். மறுபடியும் கருத்து வேறுபாடு. ஆகஸ்ட் 2010லிருந்து ஓ பக்கங்களைக் கல்கி வார இதழில் எழுத ஆரம்பித்திருக்கிறேன். ஓயுதல் செய்யோம், தலை சாயுதல் செய்யோம், உண்மைகள் சொல்வோம்; பல வண்மைகள் செய்வோம் என்ற பாரதியின் வரிகள்தான் என்னை 35 ஆண்டுகளாக எழுத்திலும் வாழ்க்கையிலும் வழி நடத்துபவை.

இந்தியா டுடே, ஆனந்த விகடன், குமுதம் ஆகிய மூன்று இதழ்களிலும், வேறு யாரும் இப்படி நீண்ட காலம் விமர்சனப் பத்தி எழுதியதில்லை. எனக்கு இந்த வாய்ப்பு அமைந்ததற்குக் காரணம், சம கால அரசியல், சமூகச் சூழல் பற்றிய விமர்சனங்களை ஆழமாகவும் எல்லா வாசகர்களுக்கும் சென்று சேர்கிற எளிய மொழி நடையிலும் எழுதுவதற்குத் தமிழில் இருப்போர் மிகக் குறைவு என்பதுதான். அதே சமயம் இப்படிப்பட்ட விஷயங்களுக்கான தேவை வாசகர்களிடையே ஏராளமாக இருக்கிறது.

குமுதம் இதழில் நான் இன்னும் ஐந்தாண்டுகள் கூடத் தொடர்ந்து எழுதியிருக்கலாம். நான் தொடர்ந்து எழுதவேண்டுமென்று அங்கிருக்கும் ஆசிரியர் குழு நண்பர்கள் பெரிதும் விரும்பினார்கள். ஆனால் அந்த நிறுவனத்தின் உரிமையாளர்களுக்குள் ஏற்பட்ட உள் முரண்பாடு, நான் எழுத முடியாத சூழலை ஏற்படுத்திவிட்டது. பிப்ரவரி 2008 முதல் பிப்ரவரி 2010 வரை எனக்கு, குமுதம் ஆசிரியர் குழுவிடமிருந்து எந்த நிர்ப்பந்தமும் வந்ததில்லை. பக்க அளவிற்காகக் கட்டுரையின் நீளத்தைச் சுருக்க வேண்டி வந்தபோதெல்லாம், என்னிடம் சொல்லி என்னையே

சுருக்கித் தரச் சொல்லித்தான் பெற்றுக் கொண்டார்கள். பல மிகக் கடுமையான தீவிரமான கட்டுரைகளை தயக்கமின்றி பிரசுரித்ததற்காக ஆசிரியர் ப்ரியா கல்யாணராமன், இதர ஆசிரியர்கள் ரஞ்சன், மணிகண்டன் ஆகியோருக்கும் என் கட்டுரைகள் பற்றி உடனடியாக எதிர்வினைகளைச் சொல்லி உற்சாகப்படுத்தி வந்த வடிவமைப்பு ஓவியர் சாய்குமாருக்கும் எப்போதும் என் நன்றிகள் உண்டு.

குமுதம் உரிமையாளர்கள் டாக்டர் ஜவஹர் பழநியப்பனுக்கும் பி.வரதராஜனுக்கும் இடையே இருந்த நிர்வாக மோதல் வெடித்து, அதைத் தீர்ப்பதற்காக அரசியல் அதிகாரத்திலிருப்பவர்களின் உதவிகள் நாடப்பட்ட பிறகுதான், என் கட்டுரைகளுக்கு சிக்கல் ஏற்பட்டது. இன்னும் ஓரிரு வாரங்களுக்கு மட்டும் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்; கலைஞர் கருணாநிதி தொடர்புள்ள எதைப் பற்றியும் தொடர்பில் எழுதுங்கள். சில வாரங்களில் நிலைமை சரியாகிவிடும் என்று ஆசிரியர் குழுவினர் என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டார்கள். ஆனால் நிலைமை ஓரிரு வாரங்களில் சரியாகவில்லை. வேறொருவருக்கு எழுதுங்கள் என்று என்னிடம் சொல்லப்பட்டதில் ஏற்பட்ட வெறுப்பில்தான், உருளைக்கிழங்கு பற்றியும் மைக்ரேன் தலைவலி பற்றியும் எழுதினேன். 1975-76 நெருக்கடி நிலை காலத்தில் முன்தணிக்கை இருந்தபோது முரசொலியில் கலைஞர் காய்கறி பற்றிக் கட்டுரை வெளியிட்டது எனக்கு நன்றாக நினைவிருந்தது.

குமுதத்தில் ஒரு கட்டுரையில் அழகிரி, கனிமொழி, என்று பெயர்கள் குறிப்பிட்டிருந்ததை நீக்கினார்கள். அதே சமயம் பெயர் குறிப்பிடாமல் எழுதிய இந்த வாக்கியம் அச்சாகிவிட்டது (மதுக்கடைகளைத் திறந்து) “நம் தமிழ் சமூகத்தையே சீரழிக்கும் இந்த நிலைமைக்கு யார் பொறுப்பு என்று நான் குறிப்பிட்டு எழுதத் தேவையே இல்லை. வாசகர்கள், சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அத்தனை பேர் மனசாட்சிக்கும் அது தெரியும்.”

தலைவலி பற்றிய கட்டுரையில், “நாம் விரும்பியபடி பேச, எழுத, கருத்து தெரிவிக்க, செயல்பட முடியாமல் தடைகள் வரும்போது அவை தலைவலியை ஏற்படுத்துகின்றன. எனக்கு எதையும் பச்சையாக எழுதினால் தலைவலி வராது. நான் எழுதினால் வேறு யாருக்காவது வேண்டுமானால் தலைவலி வரலாம்” என்ற வாக்கியமும் அச்சாயிற்று. கட்டுரை நிற்பதற்கு ஒரு சில வாரங்கள் முன்னால் வந்த கட்டுரைகளில் கீழ் வரும் வாக்கியங்கள் இடம் பெற்றன. “மாற்றுக் குரலாக ஒரே ஒரு இதழில் ஒரே ஒரு பகுதி ஒலிக்கும்போது அதை நெறிக்க சாம, தான, பேத, தண்டம் என்று பல முயற்சிகளும் நிகழ்கின்றன. நான்காண்டுகள் எழுதிய பத்திரிகையில் ‘ஓ’ பக்கங்கள் நிறுத்தப்பட்டபின், குமுதத்தில்

இப்போது இரண்டாண்டுகளை நிறைவு செய்கிறேன். இதற்காக யாருக்கெல்லாம் நன்றி தெரிவிப்பது என்பதே எனக்குக் குழப்பமாக இருக்கிறது.” இன்னொரு கட்டுரையில் “நம் ஊரிலோ, ஒவ்வொரு வாரமும் இந்தக் கட்டுரை அச்சாகுமா என்ற கவலையுடனே எழுதியாக வேண்டிய நிலைதான் இருக்கிறது.” என்று சொல்லியிருந்தேன்.

காமராஜர் நினைவிடத்தில் அணையா விளக்கு ஏற்படுத்தப் போவதாக கருணாநிதி அறிவித்ததை தினத்தந்தி ஏடு, முதல் பக்கத்தில் எட்டு காலம் தலைப்புச் செய்தியாகப் போட்டிருந்தது. எனக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. சமாதியில், நினைவிடத்தில் அணையாவிளக்கு என்பதே பகுத்தறிவுக்கு விரோதமானது. காமராஜரின் புகழ் அணையாவிளக்கு இல்லாததால் குறையவும் இல்லை; விளக்கு வைப்பதால், கூடப் போவதும் இல்லை. அந்த தண்டச் செலவை ஏழை மாணவர்களின் கல்விக்கு செலவிட்டால், அதுவே காமராஜருக்கான நிஜமான அஞ்சலி என்று எழுதினேன். குமுதம் ஆசிரியர் இதை வெளியிடமுடியாதென்று சொல்லிவிட்டார். முதல்வர் அறிவித்த திட்டத்தை விமர்சிப்பதால் சிக்கல் வருமாம். அப்படியானால் என் முழுக் கட்டுரையையும் போடவேண்டாமென்று மின்னஞ்சல் அனுப்பினேன். அச்சுக்குப் போய்விட்டதால் இந்த முறை பொறுத்துக் கொள்ளும்படி சொன்னார். அடுத்த வாரம் திரும்பவும் பிரச்சினை. அப்போது எழுதிய இந்த இரு கடிதங்களும் நிலைமையை விளக்கும்.

கடிதம் 1: அன்புக்குரிய டாக்டர் ஜவஹர் பழனியப்பன் அவர்களுக்கு வணக்கம்,

சென்ற வாரம் குமுதம் ஆசிரியர் திரு ப்ரியா கல்யாணராமனுக்கு அனுப்பிய என் மின்னஞ்சல் கடிதத்தினைக் கீழே தருகிறேன். ஏற்கனவே அதை உங்கள் பார்வைக்கு வைக்கும்படி அவரிடம் சொல்லியிருந்தேன்.

இந்த வாரமும் நிலையில் மாற்றம் ஏதுமில்லை. இந்த வாரக் கட்டுரையில் சவுக்கு இணைய தளம் பற்றிய சில பகுதிகளுக்கு நம்மிடம் ஆதாரம் இல்லாத நிலையில் அவற்றை வெளியிட இயலாது என்று நீங்கள் கூறியதாக ஆசிரியர் குழுவினருந்து டாக்டர் திரு. மணிகண்டன் இன்று மாலை என்னிடம் தொலைபேசியில் தெரிவித்தார். இது எனக்கு உடன்பாடானதல்ல. குமுதத்தில் வெளிவரும் எல்லாமே (அரசியல், சினிமா கிசு கிசு செய்திகள் உட்பட) தங்கள் வசம் ஆதாரங்கள் இருப்பதால்தான் வெளிவருகின்றன என்று இப்போது அறிவது எனக்கு இன்ப அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது.

என் கட்டுரையில் சவுக்கு இணையதளத்தில் சில முக்கியமானவர்களைப் பற்றி குற்றச்சாட்டுகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன என்றுதான் நான் எழுதியிருக்கிறேனே தவிர, அந்த காவல் அதிகாரிகள், பத்திரிகையாளர் யார் பெயரையும் நான் குறிப்பிடவில்லை. அந்த இணையதளம் ஒளிநகல்களை வெளியிட்டுள்ளது என்று குறிப்பிட்டபோதும் நான் பெயர்களைக் குறிப்பிடவில்லை. அந்தச் செய்திகள் எல்லாம் உண்மையாக இருக்கும்பட்சத்தில் நம் கவலைக்குரியவை என்றே நான் எழுதியிருக்கிறேன். அந்த இணையதளத்தின் மொழி நடை எனக்கு உடன்பாடானதல்ல என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இதைவிடப் பொறுப்பாக ஒரு விமர்சகன் எழுத முடியாது.

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் தொடர்ந்து நான் என் 'ஓ' பக்கங்களை குமுதம் இதழில் எழுத விரும்பவில்லை. எந்த முன் தணிக்கையும் இல்லாமல், என் கருத்துச் சுதந்திரத்துக்கு மதிப்பளித்து நான் எழுதியவற்றை நீக்காமல், மாற்றாமல், முழுமையாக வெளியிடும் சூழலில் மட்டுமே என்னால் எழுத முடியும். தங்கள் இதழின் தேவைகளுக்காக என் 35 ஆண்டு கால வாழ்க்கை, தொழில் நெறிகளில் நான் சமரசம் செய்துகொள்ள இயலாது. இப்போது தங்களிடம் இருக்கும் என் கட்டுரையை முழுமையாக வெளியிட இயலாதென்றால், அதில் எந்தப் பகுதியையும் வெளியிடவேண்டாம்.

“குமுதத்தின் எடிட்டோரியல் பாலிசியுடன் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாட்டினால் ஞாநி இனி குமுதத்தில் 'ஓ' பக்கங்களை எழுத இயலாது என்று தெரிவித்திருக்கிறார்.” என்ற அறிவிப்பை வெளியிடுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கடந்த சமார் மூன்று ஆண்டுகளாக என் பத்தியை வெளியிட்டு லட்சக்கணக்கான வாசகர்களிடம் என் கருத்துகளை கொண்டு சேர்த்தமைக்காக உங்களுக்கும் இதழின் ஆசிரியர் குழுவினருக்கும் என் நன்றி.

பிரிவோம். சந்திப்போம்.

அன்புடன்
ஞாநி

26 ஜூலை 2010
மாலை 6.30 மணி

கடிதம் 2: திரு ப்ரியா கல்யாணராமனுக்கு ஜூலை 17, 2010 காலை 11.35 க்கு அனுப்பிய மின்னஞ்சல் விவரம்:

அன்புள்ள ஆசிரியர் திரு ப்ரியா கல்யாணராமன் அவர்களுக்கு வணக்கம்

தொடர்ந்து கடந்த மூன்று மாதங்களாக என் ஓ பக்கங்கள் கட்டுரையில் தங்கள் அலுவலகத்தின் குறுக்கீடு என் கருத்துச் சுதந்திரத்தில் தலையிடுவதாக அமைந்துள்ளது. தி.மு.க., ஆட்சி, அதன் தலைவர், அவரது குடும்பத்தினர் சார்ந்த பொது வாழ்க்கை விஷயங்கள் பற்றியெல்லாம் விமர்சனங்கள் செய்யவேண்டாம் என்று வேண்டுகோள் தொடர்ந்து என்னிடம் வைக்கப்பட்டது. ஓரிரு வாரங்களில் நிலைமை சரியாகிவிடும் என்று சொல்லி என்னை சமாதானப்படுத்தி வந்தீர்கள். மூன்று மாதங்களாகியும் நிலைமை அவ்வாறே உள்ளது.

இன்றும் என் கட்டுரையில் காமராஜர் நினைவிடத்தில் அணையாவிளக்கு வைப்பதாக முதல்வர் அறிவித்தது பற்றி நான் எழுதிய விமர்சனம் நீக்கப்படுவதாக தெரிவித்திருக்கிறீர்கள். இது எனக்கு உடன்பாடானதல்ல.

எனவே முழு சுதந்திரத்துடன் எழுதும் வாய்ப்பில்லையென்றால் நான் குமுதத்தில் 'ஓ' பக்கங்களைத் தொடர்ந்து எழுத விரும்பவில்லை. இப்போது தங்களிடம் இருக்கும் என் கட்டுரையையும் முழுமையாக வெளியிட இயலாதென்றால், அதில் எந்தப் பகுதியையும் வெளியிடவேண்டாம்.

“குமுதத்தின் எடிட்டோரியல் பாலிசியுடன் ஏற்பட்ட கருத்து வேறு பாட்டினால் ஞாநி இனி குமுதத்தில் ஓ பக்கங்களை எழுத இயலாது என்று தெரிவித்திருக்கிறார்.” என்ற அறிவிப்பை வெளியிடுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இதுவரை எனக்கு நீங்களும் உங்கள் அலுவலக நண்பர்களும் அளித்துவந்த ஆதரவுக்கும் ஒத்துழைப்புக்கும் என் நன்றி.

அன்புடன்
ஞாநி

இப்படியாக குமுதம் இதழில் ஓ பக்கங்கள் வருவது நின்றது. இனி ஓ பக்கங்கள் வராது என்ற அறிவிப்பை குமுதமும் போடவில்லை. முன்னர் விகடனும் போடவில்லை. பாதியிலேயே நிறுத்தப்பட்ட இன்னொரு தொடரான 'அறிந்தும் அறியாமலும்', ஏன் நிறுத்தப்பட்டது என்று வாசகர்களுக்குத் தெரிவிக்கும் தார்மிகக் கடமை, தனக்கு உண்டு என்பதைப் பற்றியும் விகடன் கவலைப்படவே இல்லை. பத்திரிகைச் சுதந்திரம் என்பது முதலாளிகளின் சுதந்திரம்தான். அலுவலகம் தாக்கப்படும் என்று எந்த அரசியல் ரஷ்யாவது மிரட்டினால், உடனே கருத்துச் சுதந்திரம் பறி போகிறது என்று, எல்லா பத்திரிகையாளர்களையும் திரட்டி ஒப்பாரி வைத்து ஷோ காட்டுவார்கள். அவரவர் இதழ்களில் உள்ள பத்திரிகையாளர்களுடைய சுதந்திரம் பற்றி கண்டுகொள்ளவே மாட்டார்கள்.

எனக்காகத்தான் விகடன் வாங்கிக் கொண்டிருந்தேன்; எனக்காகத்தான் குமுதம் வாங்குகிறேன் என்று என்னை நேரில் சந்திக்கும்போதும், தொலைபேசியிலும் சொன்ன பல வாசகர்கள் இருக்கிறார்கள். எப்போதுமே வாங்குபவர்களிலும் பலர், இதழ் வந்ததும் முதலில் உங்கள் கட்டுரையைத்தான் படிப்பேன் என்று சொல்வார்கள். அவர்களைப் போன்ற, சமூகக் கவலைகள் உடைய எண்ணற்ற சக மனிதர்களுக்காகத்தான் தொடர்ந்து எழுதுகிறேன். தர்மத்தின் வாழ்வதனை சூது கவ்வும். தருமம் மறுபடியும் வெல்லும். கட்டுண்டோம்; பொறுத்திருப்போம். காலம் மாறும் என்று பாரதியின் பாண்டவர்கள் நம்பிக்கையுடன் பேசுவார்கள். அதே போலத்தான் இந்த சமூகத்தில் எண்ணற்ற மக்கள் இப்போது அவர்களைச் சூழ்ந்திருக்கும் அரசியல், சமூக, கலாசார இருளிலும் நம்பிக்கையுடன் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்காகத்தான் என் ஓ பக்கங்கள். அவர்களுக்கான ஒரு சிறு மெழுகுவத்தி,

என் பார்வையுடன் உடன்பட்டாலும் உடன்படாவிட்டாலும், நான் எழுப்பும் விஷயங்கள் சிந்திக்கவும் விவாதிக்கவும் அவசியமானவை என்ற என் உறுதியான நம்பிக்கையைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் அத்தனை பேருக்கும் மீண்டும் என் நன்றி. இப்போது ஓ பக்கங்களைக் கல்கியில் தொடர்கிறேன். அந்த அனுபவத்தைப் பற்றி, அடுத்த தொகுப்பின் முன்னுரையில் நிச்சயம் பகிர்ந்துகொள்வேன்

அன்புடன்

ஞாநி

ஆகஸ்ட் மாதத்தின் அதிசய மழை நாளில்.

சென்னை -78.